

Ի Ն Ձ Ո Ր Մ Ն Ա Յ Ի Ն Ձ . . .

Ինչ՝ մանկութենէս իմ հոգիիս մէջ մընաց միշտ անգայթ
Որպէս քաղցր յուշ. — քոնիքէն ելլող ծուխն՝ ալիք-ալիք,
Երդիքէն կախուած՝ իմ բարձիս քառող լուսնի ճառագայթ,
Ձէքի նըրագը ու սև սաթի գոյն՝ ունոտ մեր առիք:

Ու մընաց ինծի դեռ յուշ անմոռաց մըրմունջն առուակին,
Ու բարտիներու, գեփիւռի շունչէն, օրօրուն հասակն,
Մընաց իրիկուան աղօթքին կանչող ձայնը կոչնակին,
Հեռուն՝ Առնոսի կատարին իջած արևն ոսկի թագ:

Ու յարդանոցէն՝ մընաց դեռ ինծի բուրմունքը յարդին,
Իր պատերն ի վեր պըլըլուող հասակը բաղեղին նուրբ,
Ակութին վըրայ՝ բոյրը եռացող ոչխարի կաթին...
Գիշերուայ մութին՝ մօրըս աղօթքի մըրմունջները սուրբ:

Ու մընացին դեռ՝ դաշտերը գումրութ արծաթ գօտիով,
Ու գետէն անդին, լեռան լանջերուն՝ ցորենի արտեր,
Ու ծառեր, ծառեր, մորենու թուփեր ու հասկերու ծով՝
Որ սըրտերու պէս մընացին կարօտ, այրի ու անտէր:

Ու խաղընկերներ մընացին ինծի — յուշերուս էն թանկն —
Որոնք տակաւին գիշերուայ մութին՝ մերք գիս կը կանչեն,
«Արի, շուտ արի, հոլ պիտի խաղանք, արի դաշտ երթանք»,
Ու մութը մէկէն կը ծիածանուի լոյսի մ' հաճանչէն:

Մընաց մանուկ մ'որ գատուեցաւ ինձմէ, քայց գիտեմ նորէն՝
Պիտ' օր մը դառնայ, կը սպասեմ իրեն սիրով հաստատուն.
Պիտի գայ անշուշտ՝ ձեռք մ'երբոր բոլոր լոյսերը մարէ,
Պիտի անպայման գայ բըռնէ ձեռքէս ու գիս տանի տուն:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

